

Connexió

ASPACE

ASSOCIACIÓ DE PARÀLISI CEREBRAL ASPACE • ANY 2003 • NÚM: 6

Òrgan d'expressió de
l'entorn de la
paràlisi cerebral

Publicació Trimestral D.L. B-5288/03

*Els nostres reporters
no paren quiets*

Van estar a la Fira Minusval...

...i a la celebrazio dels 10 anys de les Paraolimpiades

ÍNDEX

- 3 J.M. MARTÍ *Què és la llibertat d'expressió?* 4 ROSA ORTOLÀ *El francés y los franceses* 6 VERÓNICA PAMIÉS *Porqué estoy en silla* 6 CENTRE DE RECURSOS ASPACE-CRA 8 REDACCIÓN *Aniversario Paralímpicos* 9 REDACCIÓN *Visita a Minusval* 10 REDACCIÓ *2003, Any Europeu del Discapacitat* 11 LES MANDONGUILLES *PC's i cuina. 2ª part* 12 LUIS SIERRA *Viaje a Kiev* 12 REDACCIÓ *Suggerències del Butlletí* 13 REDACCIÓ *Experiències* 15 MARTÍ CUIXART *Encreuat*

Editorial

Qui diu que els discapacitats no es mouen?

Doncs en aquest número ens em fet un fart de "còrrer" per aconseguir els articles. Amb bitutors, cadira de rodes elèctrica, cadira de rodes manual, moto, cotxe, autobús, taxi, etc, es a dir, hem utilitzat tots el mitjans i medis inimaginables per aconseguir el nostre objectiu: oferir-vos informació puntual i de primera mà.

Hem anat a visitar la fira del Minusval a Lleida.

Hem estat presents a l'homenatge del 10é aniversari dels Jocs Paralímpics que va tenir lloc a les instal·lacions de l'INEF.

Hem anat a la Conselleria d'Esports a la presentació de tres llibres de Marta Molas que parlen de tres esportistes d'élit i un de'ls amb discapacitat.

I també hem anat a veure el dia de portes obertes del Tramvia del Baix Llobregat (per al tema de les adaptacions).

**COM HEU VIST NO EM PARAT I QUEDEN MOLTES COSES A FER
I MOLTS KILOMETRES PER CAMINAR.**

**SI ESTEU ANIMATS I US VOLEU MOURE, NOMÉS CAL QUE ENS
HO DIGUEU**

La redacció

STAFF

Direcció : Xavi Soteras, Josep Ma. Martí, Rosa Ortolà, Ramiro Herrador, Pedro Cordero, Martí Cuixart, Emilia Vicioso, Miguel Quintero, Jordi Cabrera, Luis Sierra, José L. Hurtado, Toni Molina, Verònica Pamiés i Bet Bruguera.

Suport tècnic : José Manuel Aguilar

Disseny i Maquetació: Jordi Jiménez

Coordinació Tècnica: Xema Martín

Col·laboracions: Jordi Ponces, Oriol Roqueta, Chema Martín, Laura Majó, Luis Blanco, Elena Maristany, Eduard Briz, Jordi Dam, Mari Carmen Navalón.

Col·laboració especial de SANVERGRÀFIC S.L.

Amb el suport de ASPACE

Agraïment

Després de llegir l'article de la Ramona Burguera, tinc la necessitat de dir-li públicament: "moltes gràcies per veure'm amb tant bons ulls!". La veritat és que persones com la Ramona, fan que el treball diari sigui més distret i planer. Trobo a faltar aquelles converses amb sentit de l'humor, les indirectes, les directes, etc. Però sempre amb respecte i bones formes.

Començar de nou en un altre lloc, és molt dur, i més si tens un punt de referència tant alt com el que he tingut al Departament de Sanitat, on tots els companys i companyes van fer possible que durant els 16 anys que vam estar junts, tingués una integració plena i passessin els anys volant.

Us trobo a faltar, i ja sabeu que a Política Territorial hi teniu un amic. Gràcies a tothom i especialment a la Ramona.

Josep Maria Martí

Para ti, amigo

Mari Carmen Navalón nos ha enviado este fragmento de un texto de Mª Teresa de Calcuta, para compartirlo con todos los lectores de Connexió ASPACE

PARA TI, AMIGO...

La vida es una oportunidad, aprovechala.

La vida es una belleza, admírala.

La vida es un sueño, hazlo realidad.

La vida es un reto, afróntalo.

La vida es un deber, cúmplelo.

La vida es un juego, juégalo.

La vida es 'preciosa, cuídala.

La vida es riqueza, consérvala.

La vida es amor, gózala.

La vida es misterio, desvélalo.

La vida es tristeza, supérala.

La vida es un himno, cántalo.

La vida es un combate, acéptalo.

La vida es una tragedia, domínala.

La vida es una aventura, arrástralala.

La vida es felicidad, merécetela.

La vida es vida, definela.

María Teresa de Calcuta

Fundació "la Caixa"

Què és la llibertat d'expressió?

En una societat marcada per la LLIBERTAT, moltes vegades em plantejo si aquesta es dur a terme veritablement. Estem massa pressionats, massa extressats, massa condicionats ... per fer, dir, o escriure, allò que pensem lliurament.

La llibertat és per totes les persones, però aquelles que estem afectades per algun tipus de minusvalia, no podem gaudir integralment d'ella, ja que moltes vegades estem limitats físicament, i no podem fer tot allò que voldríem. Ara bé, suposo que per això desenvolupem més la llibertat en aquells camps on en podem fer us plenament, com per exemple a través de la expressió oral o escrita.

L'autèntica llibertat d'expressió, és poder expressar allò que volem (idees, sensacions, opinions, etc.) sense cap limitació, pressió o influència externa que pugui alterar d'alguna manera, tant la forma, com el fons d'allò que volem comunicar. Hi ha moltes formes d'expressió: oral, escrita, corporal, artística, etc. però en aquest article, em centraré més en l'expressió. escrita.

L'escriptura és una de les formes més importants d'expressió. Ja que el que s'escriu, no es perd i en queda constància.

Avui en dia, és difícil escriure amb total llibertat en un mitjà de comunicació, degut a que solem haver-hi uns "filtres" que condicionen el contingut i la forma d'escriure un article. La por a escriure també és un factor que limita la llibertat d'expressió.

Vet aquí alguns d'aquests possibles condicionaments :

- La por a possibles represàlies laborals: hi ha gent que no s'atreveix a opinar o expressar segons quins temes, degut a que treballen per a l'empresa a la qual pertany el mitjà de difusió.

- Por a que la gent els miri d'una altra manera per opinar públicament sobre una qüestió.

- Nivell cultural o intel·lectual: pot influir en que els articles siguin més variats, profunds i rigorosos. Això pot fer que algunes persones que no consideren el seu nivell cultural suficientment alt, no s'atreveixin a escriure.

L'autèntica llibertat d'expressió, és poder expressar allò que volem sense cap limitació, pressió o influència externa.

- Destinataris: saber el tipus i els gustos dels lectors, obliga a tractar certs temes sota una perspectiva concreta per captar i mantenir el seu interès per la publicació.

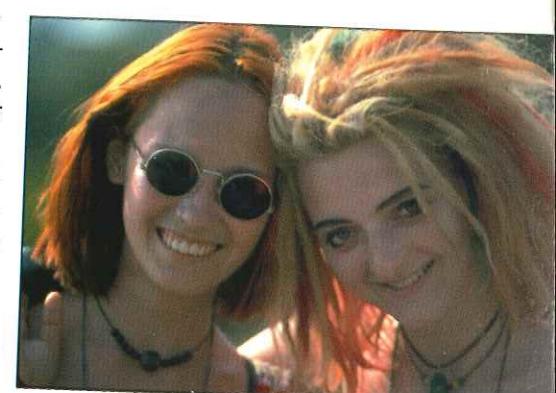
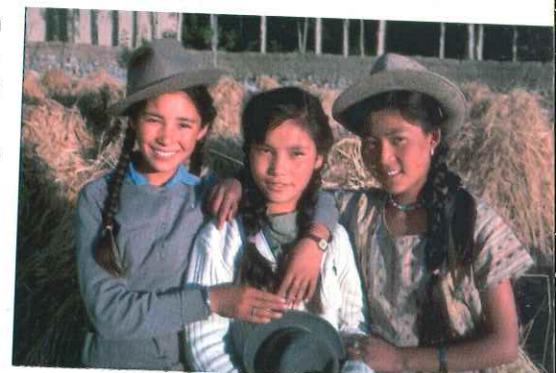
- Responsables "autoritaris" de la publicació: soLEN ser persones que, per l'"autoritat o poder" que tenen dins l'organigrama que envolta a la publicació, imposen, censuren o autoritzen aquells articles que creuen convenient (de forma unilateral i amb una opinió sempre subjectiva).

- Els recursos (tant humans com materials) són molt importants per poder dur a bon terme qualsevol projecte de publicació.

En definitiva, crec que cal tenir més respecte per l'opinió dels altres i no imposar la nostra. Encara que es tingui molts estudis, que es domini o que es conegui bé un tema, no vol dir que un pugui imposar i fer valer la seva opinió o punt de vista. Cal saber escoltar i respectar altres opinions (això no vol dir que necessàriament hi estiguem d'acord).

La gent té el dret a equivocar-se i per tant a rectificar. Si algú tracta un tema amb informació errònia, deficient, subjectiva, etc., el més segur és que rebi crítiques, consells i/o opinions sobre el tema en concret. Tots aquests factors faran que aquesta persona busqui més informació, escolti més opinions i aprengui més sobre la matèria o tema en qüestió, i així podrà rectificar i parlar amb més propietat. És a dir, haurà après de les seves pròpies errors que és la forma més natural i important d'aprendre en aquesta vida. D'això se'n diu "evolucionar" o agafar experiència.

No tothom té el mateix nivell cultural, no tothom ha tingut estudis superiors, no tothom té el mateix punt de vista. Però sí que tothom té el dret a expressar-se i així poder equivocar-se i poder evolucionar.

En junio me presenté a un examen oficial de italiano, lo aprobé y pensé que era hora de cambiar de idioma después de cinco años.

El 9 de septiembre de 2002 me encaminé al Instituto francés con la intención de matricularme, recuerdo la fecha porque a una chica que se estaba matriculando le faltaba no sé qué papel y le dijeron que tenía cuarenta y ocho horas para presentarlo y comentaron: "Bueno, hasta el jueves, pasado mañana es fiesta".

Entré en el Instituto francés (todo plástico, sin escaleras de acceso, con ascensores pequeños) y me dirigí a la recepción para preguntar horarios y donde tenía que dirigirme para formalizar la matrícula. Para aquellas personas que no me conocían diré que soy una parálítica cerebral tetrapléjico distónica con dificultad en el habla. Les voy a contar lo que me paso en forma de diálogo para ser lo más objetiva posible.

R. Buenas tardes.

Re. Buenas tardes.

R. Mire usted, venía a preguntar los horarios para matricularme en el curso más elemental.

Re. Si, bueno, mire, tenemos unos cursos, que no se hacen aquí, que son más personalizados....

R. No, mire usted, yo quiero matricularme en un curso normal ¿Puede darme los horarios?

Re. Si, claro... (Me da un librito que explica que es el instituto francés, los servicios que ofrece, los horarios y los precios de los cursos) Mire, hay cursos de seis y tres horas semanales.

R. (Miro los horarios) Creo que, para empezar, con tres horas semanales será suficiente. ¿Dónde he de ir para matricularme?

Re. Al sexto piso, administración. Ahí tiene usted los ascensores...

R. Muchas gracias (Voy hacia los ascensores y subo al sexto piso).

R. Buenas tardes. (Dos administrativas, una explicando a un grupo de alumnos el funcionamiento de los exámenes oficiales de francés y la otra atendiendo en un mostrador a unas cuantas personas con un impreso en la mano y yo. Primero guardé cola, después me senté, hacía pocos días que me había caído en el baño y me dolía la espalda. La administraba terminó su explicación y la otra desapareció. Pasó un rato, nadie me atendía. Me levante y me fui a la mesa de una de las administrativas. Buenas tardes, vengo a matricularme en nivel más elemental).

A. Mire, rellene este impreso...

R. Si no le importa me lo rellena usted, ya que si lo hago yo les puede parecer un jeroglífico... (Saco la tarjeta acreditativa con la que ficho en el traba-

jo para que copie mi nombre y apellidos)

A. ¿Pero cómo hará los exámenes?

R. Si el profesor se acostumbra a mi letra, a mano, si no me dejan un ordenador y lo hago con el ordenador (Los demás datos se los di de viva voz)

A. Bien, aquí tiene. Suba al séptimo piso, a contabilidad para formalizar la matrícula.

R. Muchas gracias, muy amable... Perdone ¿Hacen descuento a los funcionarios?

A. No lo sé, pregúntelo arriba.

R. Muchas gracias, muy amable. Buenas tardes.

A. Buenas tardes.

(Hojita de inscripción debidamente cumplimentada, ascensor, séptimo piso, perdida, una puerta abierta)

R. Perdón ¿Contabilidad?

P. Mira, donde pone "Caixa" a la derecha. (Sonrisa)

R. ¡Ay si, perdón! Disculpe gracias.

(Ventanilla con cristal, como la de un banco. Saco la Visa y el DNI., la hoja de inscripción y la tarjeta del trabajo en la mano)

R. Hola buenas. (Le doy la hoja de inscripción, la Visa y el DNI, parecía ocupada).

C. Un momento. (Entra no sé dónde. Sale)

R. Buenas. Aquí tiene... Perdón ¿Hacen descuento a los funcionarios?

C. ¿Qué tipo de funcionarios?

R. (Saco la tarjeta acreditativa y la estampo contra el cristal) Este tipo de funcionarios.

C. Un momento, voy a preguntar... Siéntese. (Coge la tarjeta)

R. Gracias. (Me dolía la espalda, agradecí el ofrecimiento e intuí los acontecimientos posteriores)

(DNI., Visa, hoja de inscripción, librito de explicaciones y billetero en mano. Un señor con marcado acento francés, unos 50 años, alto, casi calvo y con bigote)

J.E. ¡Hola! ¿Me puede acompañar? (Con una amplia sonrisa)

R. Sí, como no. (Amplia sonrisa. Bolso en bandolera, billetero, Visa, DNI., librito del instituto en mano)

J.E. ¿La ayudo? (Amplia sonrisa).

R. No gracias, puedo (Amplia sonrisa, prisa, dolor casi insoportable, calma aparente).

(Nos dirigimos al ascensor, para bajar a la sexta planta.)

J.E. Pase por favor.

R. Gracias.

(Me hace pasar a un despacho, extrema cortesía).

J.E. Siéntese por favor (Cerca de una ventana en una mesa redonda).

R. Gracias. (Miro el reloj, dejo las cosas encima de la mesa, faltan quince minutos para que vengan a recogerme, calma aparente) ¿Hay algún problema?

J.E. No, ninguno. Querría proponerle una opción más... (no encuentra la palabra).

R ¿Adeuada quizás?

J.E. Si, más adecuada (El hombre de marcado acento francés coge mi tarjeta acreditativa, fija los ojos en ella y no para de darle vueltas mientras dura esta conversación).

R. Dígame (Prestándole la máxima atención pero viéndolas venir. Con disimulo miro el reloj, faltan diez minutos, me lo tomo con calma, la situación lo requiere).

J.E. Debido a sus circunstancias, creo que lo más conveniente serían las clases particulares.

R. No, verá... Para mí es importante aprender francés, por supuesto, pero también la relación con los demás. En las clases one to one sólo me relacionaría con el profesor.

J.E. Si pero usted aprovecharía más el tiempo y no retrasaría el ritmo de la clase...

R. (Con serenidad y hablando lo más claramente posible) Mire usted, yo he ido a la universidad, soy licenciada en Historia del Arte, he pasado unas oposiciones, hablo inglés y vengo del Instituto Italiano. En junio me examiné por la Universidad de Perugia y he aprobado el nivel más alto de conocimiento de la lengua italiana y nunca he retrasado el ritmo en ninguna clase.

J.E. Es que este primer nivel será de hablar mucho...

R. ¡Ningún problema! Seguramente sea yo la que más hable.

J.E. Las clases tendrán entre doce y quince alumnos...

R. En el Instituto Italiano las clases solían tener ese mismo número de alumnos y no hubo nunca ningún problema.

J.E. ¿Qué han hecho con usted en el Instituto Italiano?

R. Nada, yo asistía a clase como una alumna más. Imagino que el primer día fue un poco shock tanto para la profesora como para los alumnos pero con el tiempo yo me adapté a la clase y la clase a mí. Si quiere puede hablar con el

Instituto, me conoce todo el mundo, pregunte por mí y, seguramente, le dirán: "¿Qué hace esa loca por ahí?" (Sonrisa amplia, casi risa)

J.E. Haremos una cosa, considere la matrícula pero no pague aún la matrícula. Hablaré con el instituto italiano... Déjeme un número de teléfono de contacto.

R. Sí como no. ¿Cuál quiere, el de la oficina, el de casa o el del móvil? (Con cierto sarcasmo)

J.E. El móvil por favor.

R. 670 ... (Guardando el DNI, la Visa, el billetero y la tarjeta acreditativa, el librito en la mano, no me cabía en el bolso. Pasaba de la hora de recogida)

J.E. Haremos una prueba, venga usted el día que empiecen las clases a ver como va.

R. Entonces ¿Puedo considerarme alumna de este instituto?

J.E. Sí, sí...

R. (Levantándose) Perdón ¿Con quien estoy hablando?

J.E. Con André Rochais.

R. Encantada. (Imaginé que era el jefe de estudios)

J.E. La acompañó al ascensor (Amplia sonrisa).

R. Gracias, muy amable.

(Frente al ascensor, suena mi móvil y librito en mano, bolso en bandolera y yo vamos al suelo. Un chico joven viene corriendo, el señor con acento francés también intenta ayudarme. Busco el móvil en el bolso, cuando contesto ha parado de sonar. Me ayudan a levantarme).

J.E. ¿Se ha hecho daño?

E. ¿La ayudo?

R. Gracias, no pasa nada (El estudiante se va) A esto también van a tener que acostumbrarse. (Sonrisa un tanto maliciosa) Adiós, gracias por todo.

J.E. Adiós, adiós.

Escena sin comentarios.

Al día siguiente, a media mañana, hablé con los del Instituto Italiano para advertirles de la futura llamada, no reproduzco la conversación para no alargarme, me dijeron que no había ningún problema.

A los diez días, aproximadamente, sonó mi móvil en la oficina y el señor con acento francés, que resultó ser el director de cursos, me dijo que podía ir a formalizar la matrícula.

El primer día de clase fui como alum-

na de pleno derecho, cosa que, de no haber pagado la matrícula, no hubiera sido posible, me hubieran podido echar en cualquier momento. Empezó la clase con las presentaciones de los compañeros y del profesor. Todo en francés, intercalado, a veces, por alguna palabra en castellano. Llegó, al poco de empezar la clase, el hombre de marcado acento francés, se identificó como el director de cursos, nos dio la bienvenida en francés y acto seguido dijo algo parecido a esto:

J.E. Como ustedes son principiantes, seguiré en español. (Lo intuí) En esta clase hay una persona para la cual les pido su cariño y así crearle un ambiente favorable.

R. ¡No, por favor!...

Como ustedes comprendrán, esa intervención paternalista, no me hizo ninguna gracia y, cuando se fue, antes de que el profesor retomara su discurso, le pedí permiso para dirigirme a la clase.

R. Aquí no hay nadie especial o somos todos especiales. Lo único que os pediré será un poco de paciencia y que alguno de vosotros me deje los apuntes. Por lo demás espero ser una más de la clase, una más como todos vosotros.

Obviamente los diálogos no son exactos pero se asemejan bastante con la realidad.

Ahora podría decir que estoy integrada en una clase multinacional, ya que hay gente de varios países. En una clase pluridisciplinaria, ya que hay gente de muchas y variadas profesiones, y que tengo unos compañeros maravillosos y un profesor, Nicolás, que tiene más paciencia que un santo. Pero ¿Realmente es esto la integración? ¿Realmente estamos todos integrados en la clase?

Hay que tener en cuenta que mucha gente sufre discriminación, por razones que no son físicas, pero también sufren una discriminación. Hay que contar estas pequeñas historias, como la que hoy les cuento, para que el mundo sepa que no es del todo justo, pero sin mirarnos el ombligo y pensar que, los demás, también tienen sus razones para actuar como lo hacen sin quitarnos a nosotros la nuestra.

Rosa Ortola
"Escritora de
vocación"

Personajes: R: Rosa; Re: Recepcionista; A: Administrativa; P: Personal; C: Contable; J.E.: Jefe de estudios; E: Estudiante.

Solució de l'encreuat

1: Logopeda - 2: Aromes. N.
3: Taller. Mí. - 4: Et. GIGAM.
5: Rot. tuJA. - 6: arAr. lO.D.
7: Lis. PeRo. - 8: S. erASAR.

PORQUÉ ESTOY EN SILLA

Bueno, me parece que hay muchos de vosotros que ya me conocéis, pero seguro que no sabéis porque estoy en silla de ruedas, os lo voy a explicar, por encima, lo que me pasó.

Soy discapacitada cerebral con una minusvalía de 97%, por un fallo médico, porque mi madre rompió aguas y fue al hospital de parto, pero el médico le dijo que aun no estaba de parto, mi madre regresó a casa. Al cabo de tres días, mi madre tenía molestias y a mí me faltaba oxígeno, volvió al hospital. Mi madre no puede tener hijos de parto natural.

Para sacarme la tuvieron que hacerle la cesaria pero no se la hicieron, el parto fue a lo bruto, nació de nalgas y me rompieron la cadera izquierda.

Después de haber nacido los médicos quisieron hacerme la autopsia, porque pensaban que me iba a morir, en ese momento mi abuela le dijo que no me hicieran la autopsia mientras estuviera viva.

Por mi abuela estoy aquí, sino estaría en el otro mundo.

Al faltarme oxígeno durante tres días me afectó bastante el cerebro, por suerte me afectó la parte motriz, por eso no puedo caminar, no puedo hablar bien,

no puedo hacer casi nada con las manos.

La parte de la inteligencia la tengo bien como una chica de 26 años.

Estuve yendo de los 4 años hasta los 18 al colegio de Montjuic, llegué hasta 5º de EGB.

Cuando salí de Montjuic fui a Pont Dragó solo estuve un año, y por la tarde iba a sacarme el Graduado y me lo saqué.

El año siguiente hice las oposiciones del Ayuntamiento de Olesa, solo era para probar, porque nunca pensé que podría trabajar, pero estaba equivocada, aprobé las oposiciones, y me hicieron un contrato fijo.

Y me saqué la carrera de administrativo en el instituto de Olesa.

Vosotros os pensaréis como trabajo si no puedo utilizar las manos ¿verdad? Bueno para trabajar me pongo un gorro que yo le llamo "cuerno" y así puedo pulsar las teclas del ordenador.

Yo creo que las personas como yo, podemos hacer las mismas cosas que una persona sin discapacidad.

Verónica Pamiés

Centre de recursos i ajudes tècniques ASPACE – CRA

Des de fa un any s'ha creat un nou servei al Centre Pilot Arcàngel St. Gabriel, el Centre de Recursos i Ajudes Tècniques (CRA).

Aquest equip treballa amb nens amb paràlisi cerebral o patologies afins, integrats

Laura Majó

a escoles ordinaries o especials, i fem valoracions d'ajudes Tècniques. Els professionals que formen el CRA són: un metge, una logopeda, una terapeuta ocupacional, una fisioterapeuta i una treballadora social.

Els metges del centre deriven als nens cap al nostre servei, i a partir d'aquí iniciem la nostra intervenció. En un primer moment, es programa una visita conjunta de tot l'equip, que ens permet explorar al nen dins de la seva globalitat, i poder intercanviar entre els diferents professionals, coneixements de cada especialització. Un cop finalitzada aquesta exploració es realitzen visites individualitzades de cada tècnic per aconseguir una informació molt important, però no la suficient. Per aquest motiu és imprescindible anar a l'escola del nen per observar-lo i mantenir entrevistes amb els professionals que l'atenen.

Un cop recollida tota la informació, organitzem una reunió amb el metge del nen. I a partir d'aquí fem entre tots els professionals una reflexió per aconseguir una línia de treball, i determinar el pla terapèutic, que seguirem amb cada cas, i s'adequarà a les necessitats de cada noi. El pla terapèutic pot ser:

- Tractament pel nen que es pot realitzar al centre, a l'escola o al domicili.
- Seguiment als pares, al nen, i a l'escola.
- Tots dos alhora.

Dins del pla terapèutic hem de pensar que el seguiment sempre està present, donat que a les escoles hi anem periòdicament, perquè és imprescindible per poder acompañar al

Fabricació i disseny d'eines per l'accés a l'ordinador, joguines adaptades, ordinadors sobreaula i portàtils, i tots els serveis relacionats amb l'entorn de les adaptacions i informàtica.

Carrer del Sol, 18, 1.º, 3.^a
08339 VILASSAR DE DALT (Barcelona)
E-mail: cdi@globalnet.es www.cdi-at.com
Tel. 93 750 82 80
Fax 93 750 83 12

nen en tota la seva evolució.

Després de la reflexió de tot l'equip es manté una reunió amb els pares del nen, per informar del pla terapèutic que seguirem, de l'evolució del nen i de possibles modificacions del plantejament de treball proposat.

Durant tot el procés s'organitzaran reunions periòdiques a les escoles amb la finalitat de tenir fluïdesa d'informació entre els professionals que atenen al nen, i poder oferir assessorament tècnic a

Plafó de comunicació

les escoles que ho demanin.

Aquest mateix equip realitza les valoracions de les ajudes tècniques dins de tots els àmbits, mobilitat, activitats de la vida diària, comunicació, etc.. Aquest servei està dirigit a persones amb paràlisi cerebral o patologies afins que en qualsevol moment de la seva vida necessiti d'una ajuda tècnica. Després de la valoració, s'inicia tot un procés d'aprenentatge d'utilització de l'ajuda tècnica, per aconseguir la màxima autonomia possible. Finalment es realitza un seguiment de la

persona que utilitza l'ajuda tècnica.

Paral·lelament aquest treball hi ha tota una tasca social. La treballadora social a partir d'una primera entrevista, acull a les famílies, informa del funcionament de l'equip, recull la informació social, i s'ofereix com a nexe d'unió entre la família i l'equip. Durant tot el procés la treballadora social manté entrevistes de seguiment amb la família, per tal d'aconseguir tota la informació possible. Al

Engroixidors

Tanmateix coordina les visites dels professionals per afavorir al màxim les famílies, i aconseguir que el procés d'exploració sigui el menys perjudicial possible.

Realitza una recollida d'informació dels recursos existents tan públics, com privats, i de les ajudes que poden optar les famílies.

Manté actualitzada la base de dades de les visites que es realitzen, fen un seguiment

Cadira impulsada elèctricament

mateix temps coordina les reunions entre els diferents professionals, i les famílies.

A més d'aquesta tasca, la treballadora social, informa i assessorada dels recursos i ajudes adients en cada cas. Analitza les carències, estudia solucions i proposa millors pels nens, i les seves famílies, sense oblidar la seva situació social.

Realitza tot un treball d'acompanyament, ajudant a les famílies a reflexionar juntament amb l'equip, per decidir la millor opció pel seu fill.

ment de les visites pendents de cada nen.

Amb la creació d'aquest equip de treball i de reflexió, s'intenta cobrir un buit existent dins de l'atenció als nens amb paràlisi cerebral integrats a escoles ordinaries o especials, coordinant la nostra tasca amb els professionals que atenen al nen dins de l'àmbit escolar, i ajudar a través de les ajudes tècniques aconseguir la màxima independència i autonomia possible de les persones amb paràlisi cerebral i patologies afins.

José Ignacio Arroyo Díez
Óptic optometrista

Pi i Margall, 13 08024 Barcelona
Tel.: 93 284 48 08 optimavision@terra.es

OPTIMAVISIÓN

VENDING SERUNIÓN
93 480.06.20

GRACARE
INSTITUT CATALÀ D'AJUDES TÈCNIQUES
C/ GALILEU, 261 08028 BCN
Tel. 490.26.29 / 490.75.62
Fax. 490.75.73

AMPLIA GAMA EN EXPOSICIÓN (400 M2 APROX.) DE:

- SILLAS DE RUEDAS AUTOPROPULSABLES, TRANSPORTE, PASEO, CONVENCIONALES.
- SILLAS ELÉCTRICAS DIFERENTES MARCAS Y MODELOS.
- SILLAS PARÁLISIS CEREBRAL.
- SISTEMAS Y AYUDAS PARA BAÑO Y ASEO PERSONAL.
- AYUDAS PARA ACTIVIDADES DIARIAS (LECTURA, ESCRITURA, MANUALIDADES, ALIMENTACIÓN, ASEO, ETC.).
- SOMOS ESPECIALISTAS EN SISTEMAS DE SEDESTACIÓN (BUENA POSTURA CORPORAL).

X Aniversario de los Juegos Paraolímpicos de Barcelona '92

Hay un dicho que dice que más vale tarde que nunca, pues esto lo podríamos aplicar para la celebración que hubo el pasado 7 de noviembre en Inef (Facultad de Educación Física) de Barcelona, pues se celebró el X aniversario de los Juegos Paraolímpicos de Barcelona '92.

Por qué decimos que más vale tarde que nunca, por que en este mundo no se mira todas las cosas por igual, ya que el pasado 25 de Agosto se celebró puntualmente en el Estadi Olímpic el X aniversario de los Juegos Olímpicos de Barcelona '92. Y yo me pregunto "digeu-me agoserat":

¿ Por que el X aniversario de los Juegos Olímpicos se celebró exactamente el día que se cumplía, con una macrofiesta (que obligó a cerrar el tráfico por la montaña de montjuïc a partir de

las 15:30 h. aproximadamente, i con una presencia en los medios de comunicación excepcional, con reportajes de lo que había sido aquel gran evento, y sin embargo el aniversario de los Juegos Paraolímpicos se celebró 2 meses más tarde, con una modesta fiesta (a la que eso si no faltaron nombres ilustres como el Sr. Samaranch y el Sr. Artur Mas entre otros), i con una discreta presencia en los medios de comunicación, de forma que mucha gente se enteró el mismo día, o el día después en el telenoticias, cuando el éxito conseguido por los deportistas que participamos de esa fiesta que fueron las Paraolimpiadas, fue un éxito increíble, i probablemente inigualable?

Como podéis comprobar hasta en estas cosas estamos o nos sentimos discriminados.

Pero dejémonos de sentimentalismos y vamos a la celebración. Fue muy emotiva, sobre todo para los protagonistas que hicieron posible tan importante evento para la ciudad de Barcelona, como organizadores, deportistas, árbitros, jueces y voluntarios.

Destacaron positivamente las instalaciones de Inef, perfectamente preparadas para la ocasión, incluso contaron con «animadores» por los pasillos, disfrazados.

Momentos muy emotivos fueron los que se produjeron cuando íbamos entrando en la sala donde se realizarían los actos y donde había mucha gente que no se veía desde hacía muchos años, algunos desde que se acabaron los Juegos. Fueron momentos para recordar y ponerse al día de todo un poco.

La ceremonia empezó con un vídeo de 8 minutos de duración, donde se mezclaban imágenes de los juegos con comentarios actuales de los propios atletas catalanes que participaron y que dejaron el listón muy alto. Seguidamente se pasó a los parlamentos de las autoridades invitadas al acto.

Al finalizar el acto parlamentario repartieron unos Diplomas a los deportistas, árbitros, jueces y voluntarios que estuvieron en aquellas Paraolimpiadas y todo eso fue acompañada de una gran foto.

Después de todo esto, ceremonia continuó con un pica-pica, i pudimos hablar con alguna personalidad como Jose Mari Bakero, el Sr. Maldonado, y el Conseller Artur Mas.

Nosotros, a través de estas fotos, también queremos hacer nuestro pequeño homenaje a aquel acontecimiento que marcó muchas vidas, las Paraolimpiadas de Barcelona'92, con un especial recuerdo a los voluntarios/as que participaron sin los cuales no se hubieran podido llevar a cabo (ver La Contra).

Pedro Cordero, de la redacción de la revista, recogiendo un diploma por haber participado en la paraolimpiadas de hace 10 años.

Componentes del equipo de fútbol ASPACE ESPORTS junto a Bakero que participó del homenaje.

Visita al MINUSVAL

Els dies 24, 25, 26 i 27 d'octubre es va celebrar a la ciutat de Lleida el MINUSVAL, una fira on es presenten les ultimes novetats de productes i serveis dirigits a persones amb algun tipus de discapacitat.

A més d'això, al Minusval també hi podem trobar stands on associacions, fundacions, federacions ... exposen els seus serveis.

I com no !!! ASPACE BCN no hi podia faltar amb el seu propi stand, on explicava a través de presentacions amb el Power Point i tot tipus de tríptics, fulls informatius ... alguns dels nostres serveis, com ASPACE ESPORTS, els centres ocupacionals, , el CRA, i ressaltar de forma especial la presentació que es va fer a la sala d'actes del pavelló de vidre del Connecta't, servei d'ASPACE que té per objectiu informar sobre espais adaptats de qualsevol àmbit (oci, institucions, esport ...) ... Ahhh!!! cal dir que la nostra revista CONNEXIÓ ASPACE va volar, i el dissabte ja no en quedava cap exemplar.

A més, en els pavellons annexes hi havia diferents activitats, tant per visitants com per professionals: conferències, col·loquis, xerrades tècniques, demostracions esportives, i diferents cursos de formació.

Aquí teniu una sèrie de fotografies amb les quals us podreu fer una petita idea d'algunes de les novetats d'aquest any.

Ajuntament de Barcelona

Àrea d'esports

 Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència
Secretaria General de Joventut

Diputació
de
Barcelona
Àrea
d'Esport
i Turisme

2003 Any Europeu de les Persones amb Discapacitat

Falten pocs dies per acabar l'any 2002, prendrem el raïm, un gra de més o de menys, depèn de com es prengui! .i... ostres! Encara estem vius!!!! I és que més d'una macabra predicció havia afirmat que el món s'anava en orris, i que no arribaríem al 2003, quina putada tu, i no poder celebrar l'any de les persones amb discapacitat !! Bé, finalment d'això res, i toco fusta.

Bé, posem-nos seriosos. Com ja sabeu, l'any vinent és l'any Europeu de les persones amb discapacitat. No sabem encara el programa d'activitats, dates ... però no hi ha dubte que la integració serà un tema capdal.

La unió europea és ja una comunitat de ciutadans en la qual han desaparegut les fronteres, però no es pot dir el mateix de les seves barreres: 35 milions d'europeus patixen alguna discapacitat, i s'enfrontan a diari amb obstacles de tot tipus que els impedeixen tenir una vida normalitzada.

S'ha avançat molt en l'última dècada, però encara queda molt per fer. El fet que la gent no es pensi que els discapacitats som malalts, ja és bo per començar, però continuarem exigint, amb més força si cal, la no exclusió econòmica, és a dir, la integració a través de la feina, la inclusió social, la transformació de la unió europea amb el discapacitat ...

I centrant-nos més en el nostre camp, continuarem reclamant l'accessibilitat de tots els llocs perquè les persones amb mobilitat reduïda puguin gaudir de "la normalització social" de la qual tant en parlem, perquè, per exemple, el 70% dels jutjats no són accessiblesii

Molts polítics i partits faran bandera d'aquest fet (recordem que l'any que ve és any d'eleccions a la Generalitat). La política de la Unió Europea i els estats membres han de prendre en consideració l'evolució de les necessitats de les persones amb discapacitat, així com l'evolució de les actituds de la societat. Per tal d'ofrir-los la possibilitat de participar plenament a la nostra societat hem d'esforçar-nos constantment per reduir els obstacles i abolir qualsevol tipus de discriminació.

Barcelona està considerada a nivell mundial, com una ciutat força ben adaptada, sobretot a rel de les infraestructures

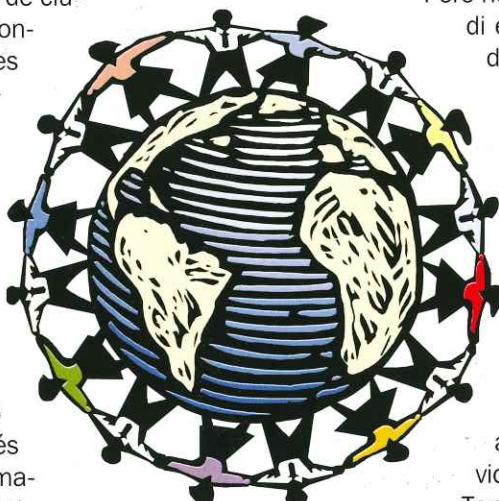
el Año Europeo de las personas con discapacidad

creades per a les paraolímpiques i un altre fet que ha col·laborat a aquesta imatge és la llei de l'any 1995 que obligava als comerços a ser accessibles, fet del qual tots ens n'alegrem.

Però no podem deixar que aquest esforç es quedi en res, i hem d'aprofitar la força que ens dona l'any europeu del discapacitat per reclamar millors socials que van més enllà dels aspectes físics i centrar-nos en aspectes psicològics, com canviar la mentalitat de la gent, i en quant al discapacitat per trencar barreres psicològiques que en totes les ocasions ens limiten més que les barreres arquitectòniques.

Per construir una societat més oberta amb el col·lectiu de discapacitats hem de començar per la base: la mentalitat de la gent. Si aconseguim això, augmentaran les oportunitats de tenir una vida social plena.

Tant la Generalitat de Catalunya com l'Ajuntament de BCN han aprovat la creació de la Comissió per a la commemoració de l'Any Europeu de les Persones amb Discapacitat amb l'objectiu de garantir la consecució dels objectius que es persegueixen per a la millora de les condicions del col·lectiu de discapacitats a la Unió Europea. Des d'aquí volem animar a aquesta comissió i demanar-los que no només facin difusió de les activitats, del programa i dels objectius, sinó que s'involucrin en la vida diària del col·lectiu

**ATENCIÓ, ATENCIÓ!!
HEM CANVIAT L'ADREÇA DE
CORREU ELECTRÒNIC:**

connexio@aspacet.cat.org

Fundación ONCE
para la cooperación e integración social
de personas con minusvalías

Pc's i cuina

2ª Part

Hola Pcs amants del bon menjar! seguirem donant bons consells per a qui vulgui practicar-los. Totes les persones en general necessiten el seu temps, paciència d'aprenentatge, la paciència és un dels ingredients bàsics per poder cuinar junt amb la senzillesa i la imaginació.

Us proposarem un plat econòmic i pràctic que serveix com a plat únic per reduir temps i esforços dels intrèpids cuiners/es PCs.

Pastís al Volcà

Ingredients:

Patates, 3 ous crus, carn picada, 1 pastilla d'Avecrem de pollastre i unes gotes de Tabasco.

Elaboració:

Es posa a coure les patates amb la pastilla d'Avecrem durant 10 minuts.

Mentre es couen les patates col·loquem en una paella la carn picada.

També bullim en un pot els ous fins que estiguin durs, en cas de necessitat avisar "a la veïna" per pelar-los. Triturem les patates fins a fer-se puré, si és necessari s'utilitza el robot de cuina i si és amb un passapuré s'hauria de fixar amb unes ventoses o amb antilliscant. Després se liafegeix la carn picada, i separem la clara del rovell (ajudats per la veïna o algun suport tècnic (colador especial) que hi ha en el mercat).

Tirem les clares a la paella i es barreja tot. Se serveix en un plat ben calentet, després tirem els rovells dels ous rallats per sobre i afegim també unes gotes de Tabasco.

Aconsellem l'ús de vitroceràmica per evitar riscos.

Les postres seran "Pinya de Vici"

Ingredients: pinya en almívar, xocolata desfeta i pinyons o nous.

Elaboració: Es posa a escalfar la xocolata i es serveix en un plat, juntament amb la pinya i els pinyons o nous.

Esperem que us agradi aquest succulent menú adaptat a les nostres possibilitats. Que us llepeu els dits!!!

"Les Mandonguilles"

També col.labora amb ASPACE

**FUNDACIÓ
OSCAR RAVA**

CAIXA CATALUNYA

Viaje a kiev

El pasado 30 de Agosto viajé a Kiev como miembro de la Selección Española de Fútbol 7 para participar en el Campeonato de Europa para personas afectadas de parálisis cerebral.

Pese a que obtuvimos una discreta sexta posición la experiencia fue espléndida.

Tuvimos el privilegio de disfrutar de las instalaciones del estadio del Dinamo de Kiev.

Pese que el apartado deportivo no fuera todo lo satisfactorio que hubiéramos deseado, cabe destacar, y con muy buena nota, el apartado extradeporitivo ya que en todo momento la organización estuvo a una gran altura.

Nos invitaron a visitar museos, tuvimos una recepción por parte de alcalde en el Ayuntamiento con posterior comida, así como una ruta por los mejores lugares de la ciudad.

Con todo ello creo que fue semana que recordaré por mucho tiempo de una forma excepcional.

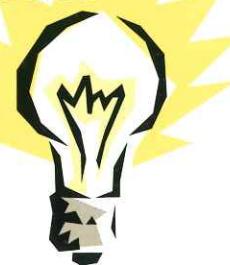
Por cierto, si alguien se anima a jugar, que se ponga en contacto con los entrenadores de ASPACE ESPORTS.

Luis Sierra

Suggerències del butlletí

En aquest butlletí de Connexió ASPACE continuem amb aquesta secció amb la finalitat d'ofrir als nostres lectors unes suggerències que pensem que us poden interessar. Volem que aquesta secció sigui interactiva, entre tots la podem fer. Així que, esperem les vostres suggerències. Gràcies.

UNOS LIBROS:

Gemma Magí, una chica afectada de parálisis cerebral nos invita a leer su segundo libro, la difusión del cual depende de los distintos centros y asociaciones que como nosotros le hagan publicidad. El libro se titula **Queriendo en el silencio** y es una novela romántica que llega mucho al corazón.

El Lunes día 2 de Diciembre se presentaron en el Palau Colet una recopilación de tres libros escritos por Marta Molas, y basados en tres chicos que sueñan con sus deportistas favoritos.

Títulos: **La Gemma, l'amiga de l'Araceli Segarra, El Quimet, l'amic del Jose Mari Bakero, El Xavi, l'amic del Pau Gasol.** Los podéis encontrar en la Editorial Empúries, y conviene que sepáis que los beneficios de la venta de estos libros se destinarán a la Federació Catalana d'esports de Paràlisi Cerebral.

DOS CONCIERTOS:

Dos "puretas" con gancho nos visitan, uno de ellos por segunda vez en pocos meses. **Mark Knopfler** y **Bruce Springsteen** nos van a deleitar con sus "directos". Bruce en el Estadio Olímpico en Barcelona, y Mark Knopfler en el Palau d'esports de Badalona.

Viejos y jóvenes rockeros se darán cita en sendos conciertos. Amantes de la buena música, especie en vías de extracción con los Chenoa & company, como nosotros, no os lo podéis perder.

TEATRO:

El Tricicle pone en escena en el Teatro Victoria su nueva función. Se titula **Sit**. Éxito y lleno asegurado. El precio oscila entre 21 y 27 euros según la zona. Teatre Victoria. Av. Parallel 65-67. Tel. 93 443 29 29.

UN RESTAURANTE: Nou Euskal Etxea Berri Especialitat en cuina vasca, pinchos, carns i peixos a la planxa. Menú especial de dilluns a dijous. Carta tots els dies.

Adaptat

Si voleu anar-hi, el trobareu a : Placeta Montcada, 5 08003 Barcelona Ciutat Vella 93-315.14.47 jateteabcn@euskaletxeak.org De 13 a 16h i de 20 a 23'30h. Tancat diumenges nit. 17(P.A)/19(P.A)/40(P.A)/45/N8(P.A) L4 Jaime I. Tenen lavabos adaptats.

ARQUITECTURA Y GESTIÓN
PROYECTOS • REFORMAS • LEGALIZACIONES

Po. San Gervasio, 34 Pral. 2a.
08022 Barcelona

Tel. 699533266
699533305
Email. MTSARQ@terra.es

EXPERIÈNCIES

A un bon amic nostre i col·laborador de la nostra revista li agrada viatjar molt. Dels seus viatges en té moltes anècdotes. Per això li vam demanar que compartís aquestes experiències amb els lectors de la revista. Aquí en teniu un parell.

EIVISSA

Un any varem anar a Eivissa de campament, amb un altre grup que també anaven amb tenda de campanya, una de les coses que va passar, va ser el següent:

Con quasi tothom sap, que en aquesta illa, als finals dels anys setanta, principi dels vuitantens, eren temps del HIPPYS,

dels primers destapes a la platja, fer l'amor lluiré, etc..

En aquell grup teníem diferents edats, de 16 fins als 19 anys, doncs un dia vam plantejar per anar a una discoteca, que la teníem molt a molt a prop. La gent que volíem anar, primer de tot vam anar un matí a preguntar si havia algun problema per anar una nit, naturalment no van posar cap problema i així va quedar la qüestió. Naturalment yna nit la gent que volíem anar, s'van arreglar una mica, i es van marxar cap a la Disco, la gran sorpresa en arribar, va ser que mo ens deixaven entrar a la gent que al matí no havia cap problema. Naturalment els companys van insistir intensament però no hi va haver manera.

Nosaltres que no teníem l'edat reglamentaria, estàvem al costat de la Disco, dintre de un Bar Musical, lamentablement no varem seguir tot el que estava passant.

Els voluntaris, al veure que no havia res a fer, van decidir buscar paer d'emballatge, i retoladors, per escriure el que estava passant amb tres idiomes, Angles, Francès i Català.

Naturalment la qüestió es va fer cada hora mes intensa, i la gent que i pessaven es va posar de part nostre, fins i tot va haver tant de xivarri, que la gent que estava dins, varem sortir a veure el que passava, i quan es van assabentar-se el que es cuira, s'van adjuntar-nos amb nosaltres i van fugir molts indignadissims.

De totes maneres els goril·les de la Disco, al final ens van dir que ja pudriem entrar una estona, quant el mal ja està fet, naturalment no hi varem entrar, si no que la gent major de dedat, varem

anar al diari i també a el radiós local, per expressar-li al que s'acabava de succeir.

Navarra

Ja fa molts anys, anàvem a un poble de Navarra que es diu Vera de Bidassoa, sobretot anàvem per les festes majors, lògicament bem fer bona amistat amb la gent d'allà.

Les festes eren massa, perquè es reunien una quadrilla con ho diuen allà, i comencen a fer rondós pels bars, les cases, etc.. També canten, ballen, es molt bonic perquè la gent son molt oberta i van de bar en bar, emborratxa la mascota sobretot, que molt probable Burros, que els amorren als bidons de vi o patxarant, i no parant bestia no brama.

Una vegada, un company meu, li van invitar a pujar al damunt de un burro, ¿no se qui anava més begut, l'animal o l'amic?, de totes formes era espectacular.

Amb una altra ocasió que vaig anar, doncs érem un grup de set o vuit persones, i un dia varem pensar d'anar a fer un cafè a Biarritz, aquest poble està uns quatre o cinc quilòmetres, doncs bé la qüestió que solament teníem un cotxe i un conductor, resulta que aquest amic tenia de fer tants viatges, que un d'ells, li van parar per donar-li explicacions als gendarmes francesos, inclòs li havien parat per comprovar que no érem etarres.

De ben segur que vosaltres també en teniu d'anècdotes, i d'histories curioses, reivindicatives ... que explicar, animeu-vos i ens les feu arribar, de forma que les poguem publicar a la nostra revista.

Jordi Cabrera

AUTOESCUELAS B AT LLE

ENSEÑANZA PERMISOS
A1 - A - B - BTP - C - C1 - C+E - D1 - D
LICENCIA CICLOMOTOR
MOTO - COCHE - CAMION
VEHICULO ARTICULADO
AUTOCAR

VIA JULIA, 14-16 (Verdún) TELEFONO 93 354 37 05
Pº DE VALDALLERA, 150 (Guineueta) TEL. 93 427 48 09
Pº DE VALDALLERA, 266 (Verdún) TELEFONO 93 350 46 49
VIA JULIA, 166-168 (Verdún) TELEFONO 93 350 94 49
VINEDA, 10 (Roquetas) TELEFONO 93 354 46 40

08016 BARCELONA
08031 BARCELONA
08016 BARCELONA
08016 BARCELONA
08016 BARCELONA

**Tenemos
coche
adaptado**

TECNO-ORTESIS S.R.L.
Ortopedia Artesanal desde 1924

ORTOPEDIA TECNICA

Ortesis en General
Parálisis Cerebral
Parapléjicos
Espina Bifida
Escoliosis
Poliomielitis
Plantillas Ortopédicas a Medida
Calzado a Medida y Estandar
Prótesis de Mama

AYUDAS TECNICAS

Ayudas a la Rehabilitación
Ayudas a la Deambulación
Sillas de Ruedas Estandar y a
Medida, Deportivas, Especiales P.C.
Mat. Antiescaras
Adaptaciones Ortopédicas
Muletas, Bastones, Andadores
Accesorios para el Baño
Equipamientos Especiales para Centr

(-Alquiler de Sillas de Ruedas, Bastones, Caminadores, Camas, Grúas, etc..-)

Garantizamos el Mantenimiento de todos nuestros Articulos, Accesorios y
Especialidades. Talleres Propios

Técnico Ortopédico, Sr. Mariano Sánchez
C/Avila, nº82 bajos (Cerca Villa Olímpica) Tel. 933 092 915 Fax. 933 001 915
www.okiedokie.com/tecn-ortesis
e-mail: tecn-ortesis@sefes.es

Ω Caixa Sabadell

Supace

Siempre avanzando
hacia un nuevo concepto
en artículos especiales
para niños y adultos

93.3570427
93.3570268

ORGANIGRAF

Papereria • Mobiliari Oficina • Complements Informàtica

Avinguda de Roma, 86
Tel. 93 226 26 43 - 93 226 05 52
Fax 93 226 05 52
08015 Barcelona

Avinguda Josep Tarradellas, 31
Tel. 93 430 55 56 - 93 430 48 10
Fax 93 430 48 10
08029 Barcelona

Barnataxi

SERVEI PERMANENT
LES 24 HORES

93 357 77 55

El humor de RULEX

Después de comerse tres platos en un exquisito restaurante,
El cliente llama al mozo:

Camarero, todavía me he quedado con hambre, ¿qué me aconseja pedir?

¿Quiere un consejo sincero?

Pida la cuenta, y estoy seguro que se le pasará el apetito!

Llega un señor a su casa y le dice a su mujer: Mi amor tengo un grave problema en la oficina.

Y su mujer le responde dándole aliento: No te preocupes, gorrito.

Nunca digas tengo un problema, di... tenemos un problema.
A lo que el marido le dice: Muy bienii Entonces, tenemos un problema, nuestra secretaria va a tener un hijo nuestroii.

¡Caballeroi, hágasela suave y placenteramente todas las mañanas...

Las mejores afeitadas, sólo con Menen, isu crema de afeitar i

Buscopersonaltecnicoparaarre-glarmibarraespaciadora.

iCe dan Klases de hortograf-yai preguntar por Jejipe.

Cambio condón roto por ropa de bebé.

Cambio lindo perro Doerman por mano ortopédica.

Cambio pastor alemán por uno que hable español.

Viejo verde busca chica ecologista.

Que le dijo una bombilla a otra?

Tanto tiempo dando luz y nunca hemos tenido un hijo.

Que le dijo un muerto a otro?

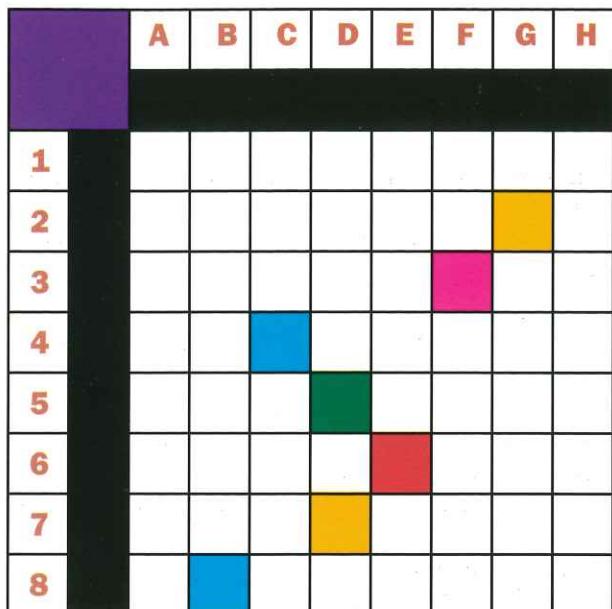
Quieres gusanitos?

Era una vez un niño tan, pero tan feo, que cuando picaba cebolla, la cebolla era la que lloraba.

Rulex

Mots Encreuats

HORITZONTALS 1: Aquell que ens volia fer parlar millor que ningú. - 2: Primera paraula d'una beguda que acaba amb "...de Montserrat". Consonant. - 3: Tallar arran de terra. Nota musical. - 4: Pronom personal. Que té màgia (a l'inrevés). - 5: So del cos mal vist. Acció d'ajudar (a l'inrevés). - 6: Estranya (a l'inrevés). Allò que es guarda després de la mort d'algú (a l'inrevés). - 7: Flor amaril·lidàcia de flors solitàries i pèndules. Conjunció. - 8: Consonant. Passaré ras, a penes fregant.

VERTICALS A: Referents als costats - B: Espai reservat a l'oració. - C: El crit més orgàsmic en un partit de futbol. Posi valor a cosa, en teoria honradament (en castellà). - D: Signe ortogràfic que poca gent sap posar (a l'inrevés). La consonant més maleïda. Consonant. - E: El que diu com estan les coses quan estan malament. Aliment bàsic. - F: Existeix. En heràldica, vermell. - G: 500. Dona que pot disposar lliurament dels seus bens. - H: El que anima la cosa.

Rosas y espinas sobre ruedas

(En los capítulos precedentes, Luis Roberto Arturo, y Cristina de los Álamos Caídos —dos “tetras” con eléctrica—, platicaron sobre anécdotas de su relación, mostrándose él celoso y comentando otro día una misiva que le culpabiliza de una muerte.)

Capítulo VI

En el extremo de la elevación de la plaza del Mar de la Barceloneta se dibujan las siluetas de dos sillas de ruedas rematadas por sendas cabezas medio torcidas.

—¿Por qué me has hecho venir hasta aquí?—exclama Cristina—. ¿Acaso has recibido otra citación por algún hijo del que te habías olvidado?

—No seas así, Cris. Si estamos en este marco incomparable es porque debo irme. Los vientos del destino me llevan a irme lejos.

—¿A dónde? ¿A Argentina? ¿A salvar su economía? —le corta ironica Cristina—. Además, vete con cuidado de no coger una pulmonía con tantos vientos.

—No, en serio. Debo irme —dice en tono importante Luis Roberto Arturo— a hacer unos reajustes informáticos del efecto 2000.

—¿Y te han llamado a ti?

—Al final siempre se acaba reconociendo los méritos de cada uno... Lástima que haya coincidido con los chismes que circulan sobre mi padre y la cantante de tangos.

—Cuando el río suena....

—Por favor, Cristina. En casa somos de una moral intachable. Ella pone cara de póker y finalmente se pronuncia:

—Así que te han llamado de lejos para el efecto 2000?
—Bueno, en cierta manera...
—¿No es más cierto que vas este sábado a jugar con el mini ordenador de tu sobrino de seis años a Sant Cugat?
—Pero tú ¿cómo has...?
—A caso no sabes aquello del cojo y el mentiroso? Y tú eres las dos cosas. Ayer encontré a tu cuñada en el Boulevard Rosa y me dijo que había comprado no sé cuántas botellas de ginebra porque habías de ir tú para ver el último juego de tu sobrino. Por la playa pasan dos rubias turistas con bikini y Luis se agita un poco.
—Tranquilo, genio informático.
—De todos modos, me quedo con tus muslos, cariño.

(Continuará...)

Martí Cuixart

Autocars RAVIGO, S.L.

La Contra

¿Reconeixes a algú en aquestes fotos?

Són de fa 10 anys, quan totes elles van ser voluntàries en els Jocs Paralímpics de Barcelona '92. Envia'ns un e-mail, i qui més personatges reconegui tindrà un premi.

**ALERTA! LA ADREÇA DE CORREU ELECTRÒNIC HA CANVIAT.
PRENEU NOTA DE LA NOVA ADREÇA:**

connexio@aspacet.cat.org

TALLERS A. GALOFRÉ
SERVEI OFICIAL PEUGEOT

Taller: Cardener, 11 • Tel. 93 284 26 94
Ventas: La Granja, 25 • Tel. 93 218 53 37

Mecànica - Xapa - Electricitat - Ventes Vehicles Nous
Ampli Mercat Vehicle d'Ocasión - Assegurances - Accesoris

Descompte Especial als amics i Associats de:

CONNEXIÓ ASPACE

Reparem totes les marques

PARA DISFRUTAR DEL AUTOMÓVIL

**Servei Català de la Sàlut
Departament d'Ensenyament
Departament de Benestar Social
Departament de Treball
Departament de Cultura**

Generalitat de Catalunya